

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต Knowledge and understanding of condom use among people in Phuket Municipality.

นนทวัฒน์ มากด่าน¹ และพรรณวดี ขำจริง²

¹นักศึกษาศาสาวิชาการศึกษา (สังคมศึกษา) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

²อาจารย์สาขาวิชาการศึกษา (สังคมศึกษา) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ต 2. เพื่อเปรียบเทียบเพศที่มีความรู้ความเข้าใจการใช้ถุงยางอนามัยประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ตดำเนินการวิจัยโดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต จำนวน 379 คน โดยวิธีการใช้แบบสอบถาม 1.เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ต พบว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ของประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ในเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งจำเป็นชีวิตประจำวันในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย รองลงมาถุงยางอนามัยสำหรับเพศหญิงมีประสิทธิภาพ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย และประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบเพศที่มีความรู้ความเข้าใจการใช้ถุงยางอนามัยประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ต ผู้หญิงมีความรู้ความเข้าใจสูงกว่าเพศชาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความรู้, ความเข้าใจ, ถุงยางอนามัย

Abstract

This research has the following objectives: (1) to study the knowledge and understanding of condom use among people in Phuket Municipality. (2) To compare knowledge and understanding of condom use between genders among people in Phuket Municipality. Data were collected from 379 respondents in Phuket Municipality using questionnaires. The findings revealed that the overall knowledge and understanding of condom use among people in Phuket Municipality was at a high level. Specially, respondents showed high-level knowledge and understanding regarding condoms use as a daily life necessity (high mean score), followed by understanding of female condoms effectiveness (high mean score), and general knowledge and understanding of condom use (high mean score). When comparing by gender, females demonstrated significantly higher knowledge and understanding of condom use than males, with a statistically significant difference at the 0.05 level.

Keywords: Knowledge, understanding, condoms

บทนำ

การวิจัยเชิงสำรวจชนิดตัดขวางครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมและความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของผู้ติดเชื้อเอชไอวี ผู้ป่วยเอดส์กับคูครอง คู่นอน โดยใช้ทฤษฎีการวางแผนพฤติกรรมของเอจเซนเป็นกรอบแนวคิด ประกอบด้วย ปัจจัยต่างๆ ได้แก่ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่กำหนด เป็นผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์เพศชายไทยจำนวน 82 ราย เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 40.50 ปี (S.D =8.97) กลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามร้อยละ 88.40 และเปิดเผยการติดเชื้อกับคูครอง/คู่นอน ร้อยละ 70.70 อัตราของคูครอง/คู่นอนของกลุ่มตัวอย่างมีผลเลือดเอชไอวีเป็นลบ ร้อยละ 51.20 อัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายของกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 75.60 และใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 52.40 ผลการวิจัยพบว่า ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยและความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเองในการใช้ถุงยางอนามัยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 50 นอกจากนี้การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยได้ร้อยละ 68 ดังนั้นควรมีการรณรงค์ให้ผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคูครอง/คู่นอนและสนับสนุนให้ผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์มีความสามารถในการควบคุมตนเองเมื่อต้องการใช้ถุงยางอนามัย (พูลสุข เจนพานิชย์, 2559) การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัยและปัจจัยทำนายทางพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องในการใช้ถุงยางอนามัยของประชากรกลุ่มต่าง ๆ ในประเทศไทยมีมากมาย เช่น กลุ่มชายไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้น 4 กลุ่มอาชีพ ได้แก่ นักศึกษา พนักงานบริษัท หนุ่มโรงงาน และคนรับจ้างทั่วไป กลุ่มนักศึกษา กลุ่มหญิงขายบริการ กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มชายรักชาย กลุ่มคนขับรถบรรทุก และกลุ่มเยาวชน และพบว่าปัจจัยทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มประชากรที่แตกต่างกันจะมีลักษณะที่ต่างกัน เช่น ทศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยไม่มีผลต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มนักศึกษา แต่เป็น ปัจจัยสำคัญในการใช้ถุงยางอนามัยของพนักงานบริษัท (พูลสุข เจนพานิชย์ และสุทธิดา มาสุธน, 2559)

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจพฤติกรรมการใช้ถุงยางของวัยรุ่น ผู้วิจัยได้นำประโยชน์จากข้อมูลจากผลการศึกษาดังกล่าวจะได้เป็น ประโยชน์แก่ผู้ที่ประสงค์ที่ต้องการที่จะทราบถึงการใช้ถุงยางในวัยรุ่นและบุคคลทั่วไป เพื่อได้ทราบเกี่ยวกับการจัดการตนเองให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ต
2. เพื่อเปรียบเทียบเพศที่มีความรู้ความเข้าใจการใช้ถุงยางอนามัยประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ต

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาคำถามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ต

สมมติฐานการวิจัย

1. การศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ต
2. การเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายของประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ต

นิยามศัพท์

1. ความรู้ความเข้าใจ หมายถึงข้อเท็จจริงจริงต่างๆที่เกิดจากการศึกษา ค้นคว้าหรือประสบการณ์ กระบวนการรับรู้เรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นระบบและสามารถแยกเป็นประเด็นต่างๆได้อย่างละเอียดและเป็นลำดับอย่างชัดเจน
2. ถุงยางอนามัย หมายถึงผลิตภัณฑ์ที่ผลิตมาจากยางธรรมชาติ ยางสังเคราะห์หรือวัสดุอื่นๆ เป็นอุปกรณ์เสริมที่มีประสิทธิภาพสูงในการคุมกำเนิดรวมไปถึงการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้เป็นอย่างดี

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต โดยมีหลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นกรอบในการศึกษาวิจัย ดังนี้

ศิวพล รื่นใจชน (2549) ความรู้ ความเข้าใจ คือสิ่งที่เกิดมาจากการสังสมจากการศึกษา การค้นคว้า หรือประสบการณ์ รวมถึงความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะความเข้าใจหรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ ทั้งการได้ยิน การฟัง การคิด หรือการปฏิบัติองค์วิชาในแต่ละสาขา

แสงจันทร์ โสภากาล (2550) ได้ให้คำจำกัดความของความรู้ ว่าเป็นความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์โครงสร้างที่เกิดจากการศึกษา ค้นหา หรือเป็นความรู้เกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของหรือบุคคลที่ได้จากการสังเกตประสบการณ์หรือรายงาน การรับรู้ข้อเท็จจริงต้องชัดเจนและต้องอาศัยเวลา

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2558) ได้ให้ความสำคัญต่อพฤติกรรมมนุษย์ในด้านที่เกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจ ถึงข้อเท็จจริงต่างๆ รวมถึงศึกษา ถึงการพัฒนาความสามารถด้านทักษะทางสติปัญญา และการใช้วิจารณ์ญาณ ในการประกอบการตัดสินใจและจากแนวคิดต่างๆ ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมาย ดังนี้ ความรู้และความเข้าใจ เป็นกระบวนการรับรู้เรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นระบบ และสามารถรวบรวมหรือแยกแยะในประเด็นต่าง ๆ ได้อย่างละเอียดและสามารถลำดับขั้นตอนได้อย่างชัดเจน

ชัชวาล วงษ์ประเสริฐ (2548) ได้ให้ความหมายของ ความรู้ หมายถึง กรอบของการประสมประสาน ระหว่างสถานการณ์ ค่านิยม ความรู้ในบริบท และความรู้แจ้งอย่างชัดเจน ซึ่งโดยทั่วไปความรู้จะอยู่ใกล้ชิดกับกิจกรรมมากกว่าข้อมูลสารสนเทศทำให้เกิดความตระหนักถึงความสำคัญของความรู้

ทวีทรัพย์ ศิรประภาศิริ (2558) ถุงยางอนามัย เป็นอุปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพสูงในการป้องกันการถ่ายทอดเชื้อเอชไอวี โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ ประเทศไทยประสบความสำเร็จในการส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยในบริบทการซื้อขายบริการทางเพศ แต่ไม่ประสบความสำเร็จในกลุ่มประชากรอื่นๆ ยังมีช่องว่างและความท้าทายหลายประการ รวมทั้งด้านการบริหารจัดการโครงการ จึงมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาให้มีแผนกลยุทธ์ถุงยางอนามัยที่รอบด้านขึ้น

จรัมพร ให้อย่าง (2555) ถุงยางอนามัย (Condom) เป็นผลิตภัณฑ์จากน้ำยางธรรมชาติ น้ำยางสังเคราะห์หรือวัสดุอื่น ๆ ใช้สวมอวัยวะเพศชายในขณะร่วมเพศ เพื่อป้องกันน้ำอสุจิเข้าสู่ช่องคลอด

เป็นการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ไม่พร้อมอย่างอนามัย เป็นผลิตภัณฑ์ที่ทำจากน้ำยางธรรมชาติ ซึ่งจะเสื่อมสภาพได้เองเมื่อระยะเวลาผ่านไปแต่จะเสื่อมสภาพมากขึ้น หากมีการเก็บรักษาอย่างไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะประเทศไทยที่มีอากาศ ร้อนชื้น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ยาง อนามัยเสื่อมสภาพก่อนถึงระยะเวลาที่กำหนด

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต แบ่งเป็น 2 ตำบล คือ ตำบลตลาดใหญ่ และตำบลตลาดเหนือ มีจำนวนประชากร 74,329 คน มีรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงสถิติของประชากรในเขตเทศบาลนครภูเก็ต ปี 2567

ที่	ประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต	จำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากร (คน)
1	ตำบลตลาดใหญ่	52,940
2	ตำบลตลาดเหนือ	21,389
	รวม	74,329

ที่มา :สำนักงานทะเบียนท้องถิ่น เทศบาลนครภูเก็ต, 2567

ผู้วิจัยดำเนินการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. กำหนดกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต แบ่งเป็น 2 ตำบล คือ ตำบลตลาดใหญ่ และตำบลตลาดเหนือ มีจำนวนประชากร 379 คน

ตาราง 2 แสดงสถิติกลุ่มตัวอย่างประชากรในเขตเทศบาลนครภูเก็ต แบ่งเป็น 2 ตำบล คือ ตำบลตลาดใหญ่ และตำบลตลาดเหนือ

ที่	ประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต	จำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากร (คน)
1	ตำบลตลาดใหญ่	270
2	ตำบลตลาดเหนือ	109
	รวม	379

ที่มา :สำนักงานทะเบียนท้องถิ่น เทศบาลนครภูเก็ต, 2567

เครื่องมือวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้แบบสอบถามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ยางอนามัยของประชาชน ในเขตเทศบาลนครภูเก็ต

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ได้แก่ เพศ อายุ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ยางอนามัย เป็นแบบตรวจสอบ รายการ (Checklist) ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ยางอนามัย ยางอนามัยเพศหญิง

และถุงยางอนามัยเพศชาย แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย โดยเลือกตอบ ถูก(1) ผิด(0) ได้(1) ไม่ได้(0) จำเป็น(1) ไม่จำเป็น(0) รู้จัก(1) ไม่รู้จัก(0) สมควร(1) ไม่สมควร(0) สวมใส่ (1) ไม่สวมใส่(0) รู้(1) ไม่รู้(2) พร้อม(1) ไม่พร้อม(0) และแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ของ Likert มี 5 ระดับ คือ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย น้อยที่สุด (1) มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย น้อย (2) แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย จำเป็น(1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ไม่จำเป็น(0) แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ใช่(1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ไม่ใช่(0) มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ปานกลาง (3) มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย มาก (4) และมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย มากที่สุด (5)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1. แบบสอบถามลักษณะการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชน ในเขตเทศบาลนครภูเก็ต มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

1.1 ศึกษาข้อมูลเนื้อหาจากตำราวารสารและเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต

1.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม (Checklist) และแบบสอบถามเป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ Likert ถามความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการรับรู้ข้อมูลมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย จากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องหลัก และวิธีการสร้างแบบสอบถาม เช่น แบบสอบถาม : การสร้างและการใช้ และหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.3 สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย แล้วนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา และสำนวนภาษา ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

1.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเพื่อพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อของแต่ละด้านว่าสอดคล้องกับประเด็นที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น แล้วหาผลรวมของคะแนนในแต่ละข้อของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด เพื่อดูดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Concurrence : IOC) ตั้งแต่ 0.50-1.00 เพื่อนำใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.5 หาคุณภาพแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับ ประชาชน ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดสตูล จำนวน 30 คน

1.5.1 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) ตามวิธีของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่น = 0.825

2. แบบวัดระดับการรับรู้ข้อมูลมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

2.1 การศึกษาข้อมูลและเนื้อหาจากตำรา วารสารและเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย

2.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดระดับมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย จากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องหลัก และวิธีการสร้างแบบทดสอบ เช่น แบบทดสอบ : การสร้างและการใช้ และหลักการสร้าง และวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.3 สร้างแบบวัดระดับมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย แล้วนำเสนอ อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา และสำนวนภาษา ปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะ

2.4 หาคุณภาพแบบวัดระดับมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ดังนี้

2.4.1 ตรวจสอบความเที่ยงของเนื้อหาและภาษาเป็นรายข้อ โดยนำแบบวัดมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อของแต่ละด้านว่าสอดคล้องกับประเด็นหลักและประเด็นย่อยที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น แล้วหาผลรวมของคะแนนในแต่ละข้อของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด เพื่อดูดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Concurrence : IOC) ตั้งแต่ 0.50-1.00 เพื่อนำใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ผู้วิจัยดำเนินการจัดส่งแบบสอบถามประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต โดยขอความร่วมมืออนุเคราะห์ผู้บริหารเทศบาลนครภูเก็ต ให้ทำการแจกแบบสอบถามให้ประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต ตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าสถิติโดยใช้โปรแกรม (spss/pc+) ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้น นำมาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามตอนที่ 2 เกี่ยวกับลักษณะการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง นำมาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ศึกษา ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ของประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต โดยการศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ศึกษาการเปรียบเทียบเพศที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยจากวิธีการดำเนินการของผู้วิจัย ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ดำเนินการตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

ผลการวิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ข้อมูลเชิงปริมาณได้มาจาก การแจกแบบสอบถามประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ตจำนวน 379 คน แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	151	39.80
หญิง	228	60.20
รวม	379	100.00

จากตาราง 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นเพศชาย จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80 และรองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 60.20

ตาราง 4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	139	36.70
20-30 ปี	122	32.20
31-40 ปี	60	15.80
41-50 ปี	38	10.00
51-60 ปี	20	5.30
60 ปีขึ้นไป	0	0.00
รวม	379	100.00

จากตาราง 4 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 139 คนคิดเป็นร้อยละ 36.70 รองลงมา อายุ 21-30 ปี จำนวน 122 คนคิดเป็นร้อยละ 32.20 รองลงมาอายุ 31-40 จำนวน 60 คนคิดเป็นร้อยละ 15.80 รองลงมา 41-50 ปี จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และอายุ 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 5.30

ตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามตำบล

ตำบล	จำนวน	ร้อยละ
ตลาดใหญ่	187	49.30
ตลาดเหนือ	192	50.70
รวม	379	100.00

จากตาราง 5 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามที่อยู่อาศัยโดยประชาชนในตำบลตลาดเหนือ จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 49.30 และตลาดเหนือจำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 50.70

ตอนที่ 2 แสดงคำถาม

ตาราง 6 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต

คำถาม	จำนวน					$\bar{x}$	S.D.	แปลความหมาย
	5	4	3	2	1			
1.ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย	185	95	77	12	10	4.14	1.02	มาก
3.ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน	203	123	36	8	9	4.33	.908	มาก

คำถาม	จำนวน					$\bar{x}$	S.D.	แปลความหมาย
	5	4	3	2	1			
5.ประชาชนในชุมชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย	172	106	83	12	6	4.12	.964	มาก
7.โรงเรียนในชุมชนมีกระบวนการเพิ่มความรู้เรื่องการใช้ถุงยางอนามัยให้กับนักเรียน	178	100	77	15	9	4.12	1.02	มาก
12.ถุงยางอนามัยสำหรับเพศหญิงมีประสิทธิภาพ	190	108	59	14	8	4.21	.977	มาก
14.ประชาชนใช้ถุงยางบ่อย	192	92	51	19	25	4.07	1.19	มาก

จากตาราง 6 พบว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ในเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งจำเป็นชีวิตประจำวันในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ =4.33, S.D.=.908) รองลงมาถุงยางอนามัยสำหรับเพศหญิงมีประสิทธิภาพ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ =4.21, S.D.=.977) รองลงมาประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ =4.14, S.D.=1.02) รองลงมาโรงเรียนในชุมชนมีกระบวนการเพิ่มความรู้เรื่องการใช้ถุงยางอนามัยให้กับนักเรียน ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ =4.12, S.D.=1.02) ประชาชนในชุมชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ =4.12, S.D.=.964) และประชาชนใช้ถุงยางบ่อยในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ =4.12, S.D.=1.19)

ตาราง 7 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ

คำถาม	จำนวน				$\bar{x}$	S.D.
	ใช่	ร้อยละ	ไม่ใช่	ร้อยละ		
2.ความรู้ความเข้าใจเป็นระบบระเบียบ	231	60.90	148	39.10	1.61	.489
4.ความรู้ความกับเข้าใจแตกต่างกัน	235	62.00	144	38.00	1.62	.486
6.ห้องสมุดประชาชนจำเป็นในการค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย	239	63.10	140	36.90	1.63	.483
9.การหาความรู้เกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยหาได้เฉพาะในหนังสือ	217	57.30	162	42.70	1.57	.495

จากตาราง 7 พบว่าห้องสมุดจำเป็นในการค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยพบว่า เห็นด้วย จำนวน 239 คน คิดเป็นร้อยละ 63.10 และไม่เห็นด้วยจำนวน 140 คนคิดเป็นร้อยละ 36.90 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.63, S.D.=.483) รองลงมาความรู้ความกับเข้าใจแตกต่างกันพบว่าเห็นด้วยจำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 62.00 และไม่เห็นด้วย จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 38.00 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.62, S.D.=.486) รองลงมาความรู้ความเข้าใจเป็นระบบระเบียบพบว่าเห็นด้วย จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 60.90 และไม่เห็นด้วย จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 39.10 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.61, S.D.=.489) และความรู้เกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยหาได้เฉพาะในหนังสือพบว่า เห็นด้วย จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 57.30 และไม่เห็นด้วย จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 42.70 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ =1.57, S.D.=.495)

ตาราง 8 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ

คำถาม	จำนวน				$\bar{x}$	S.D.
	ได้	ร้อยละ	ไม่ได้	ร้อยละ		
8.ประชาชนพร้อมที่จะค้นคว้าหาความรู้ใหม่ๆเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย	257	67.80	122	32.20	1.68	.468

จากตาราง 8 พบว่าพร้อมที่จะค้นคว้าหาความรู้ใหม่ๆเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยพบว่า เห็นด้วย จำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 67.80 และไม่เห็นด้วย จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 32.20 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.68, S.D.=.463)

ตาราง 9 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ

คำถาม	จำนวน				$\bar{x}$	S.D.
	จำเป็น	ร้อยละ	ไม่จำเป็น	ร้อยละ		
10.ประชาชนจำเป็นต้องเรียนรู้หรือหาประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย	266	70.20	113	29.80	1.70	.458

จากตาราง 9 พบว่าจำเป็นต้องเรียนรู้หรือหาประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยพบว่า เห็นด้วยจำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 70.20 และไม่เห็นด้วยจำนวน 113 คนคิดเป็นร้อยละ 29.80 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.70, S.D.=.458)

ตาราง 10 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของรู้จักถุงยางอนามัยสำหรับเพศหญิง

คำถาม	จำนวน				$\bar{x}$	S.D.
	รู้จัก	ร้อยละ	ไม่รู้จัก	ร้อยละ		
11.ประชาชนรู้จักถุงยางอนามัยสำหรับเพศหญิง	252	66.50	127	33.50	1.66	.473

จากตาราง 10 พบว่า รู้จักถุงยางอนามัยสำหรับเพศหญิง พบว่า เห็นด้วย จำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 66.50 และไม่เห็นด้วยจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 33.50 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.66, S.D.=.473)

ตาราง 11 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของถุงยางอนามัยสำหรับเพศหญิงใช้ได้ครั้งเดียว

คำถาม	จำนวน				$\bar{x}$	S.D.
	สมควร	ร้อยละ	ไม่สมควร	ร้อยละ		
13.ถุงยางอนามัยสำหรับเพศหญิงใช้ได้ครั้งเดียว	267	70.40	112	29.60	1.70	.457

จากตาราง 11 พบว่า ถุงยางอนามัยสำหรับเพศหญิงใช้ได้ครั้งเดียว พบว่า เห็นด้วย จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 70.40 และไม่เห็นด้วย จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 29.60 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.70, S.D.=.457)

ตาราง 12 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของสวมใส่ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์

คำถาม	จำนวน				$\bar{x}$	S.D.
	สวมใส่	ร้อยละ	ไม่สวมใส่	ร้อยละ		
15.สวมใส่ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์	269	71.00	110	29.00	1.29	.454

จากตาราง 12 พบว่า สวมใส่ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ พบว่า เห็นด้วย จำนวน 269 คน คิดเป็นร้อยละ 71.00 และไม่เห็นด้วย จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 29.00 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.29, S.D. = .454)

ตาราง 13 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทราบสถานที่ใช้ถุงยางอนามัย

คำถาม	จำนวน				$\bar{x}$	S.D.
	ทราบ	ร้อยละ	ไม่ทราบ	ร้อยละ		
16.ประชาชนทราบวิธีใช้ถุงยางอนามัย	231	60.90	148	39.10	1.39	.489
17.ประชาชนทราบสถานที่ใช้ถุงยางอนามัย	294	77.60	85	22.40	1.22	.418

จากตาราง 13 พบว่า ทราบสถานที่ใช้ถุงยางอนามัย พบว่า เห็นด้วยจำนวน 294 คน คิดเป็นร้อยละ 77.60 และไม่เห็นด้วย จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 22.40 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.22, S.D. = .418) และรองลงมาสรุปได้ว่าทราบวิธีใช้ถุงยางอนามัย พบว่า เห็นด้วย จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 60.90 และไม่เห็นด้วย จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 39.10 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.39, S.D. = .489)

ตาราง 14 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ

คำถาม	จำนวน				$\bar{x}$	S.D.
	พร้อม	ร้อยละ	ไม่พร้อม	ร้อยละ		
18.พร้อมให้คนในครอบครัวปรึกษาเรื่องเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย	284	74.90	95	25.10	1.25	.434

จากตาราง 14 พบว่า พร้อมให้คนในครอบครัวปรึกษาเรื่องเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย พบว่า เห็นด้วยจำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 74.90 และไม่เห็นด้วย จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 25.10 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 1.25, S.D. = .434)

ตาราง 15 แสดงการเปรียบเทียบประชาชนเพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจสูงกว่าเพศชาย

One-Sample Test

Test Value = 0

				95% Confidence Interval of the Difference	
	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	
				Lower	Upper
เพศ	55.535	378	.000	1.398	1.35 1.45

จากตาราง 15 พบว่า ประชาชนเพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจสูงกว่าเพศชาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ต พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ของประชาชนในเขตเทศบาลนครภูเก็ต ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ในเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งจำเป็นชีวิตประจำวันในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 4.33, S.D. = .908) รองลงมาถุงยางอนามัยสำหรับเพศหญิงมีประสิทธิภาพ ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 4.21, S.D. = .977) รองลงมาประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 4.14, S.D. = 1.02) รองลงมาโรงเรียนในชุมชนมีกระบวนการเพิ่มความรู้เรื่องการใช้

ดูยางอนามัยให้กับนักเรียน ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}=4.12$, S.D.=1.02) ประชาชนในชุมชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ดูยางอนามัย ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}=4.12$, S.D.=.964) และประชาชนใช้ดูยางอนามัยในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}=4.12$, S.D.=1.19) สรุปได้ว่าห้องสมุดจำเป็นในการค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับดูยางอนามัยพบว่าเห็นด้วยจำนวน 239 คน คิดเป็นร้อยละ 63.10 และไม่เห็นด้วยจำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 36.90 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}=1.63$, S.D.=.483) รองลงมาความรู้ความกับเข้าใจแตกต่างกัน พบว่าเห็นด้วย จำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 62.00 และไม่เห็นด้วยจำนวน 144 คนคิดเป็นร้อยละ 38.00 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}=1.62$, S.D.=.486) รองลงมาความรู้ความเข้าใจเป็นระบบระเบียบพบเห็นด้วยจำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 60.90 และไม่เห็นด้วยจำนวน 148 คนคิดเป็นร้อยละ 39.10 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}=1.61$, S.D.=.489) และความรู้เกี่ยวกับการใช้ดูยางอนามัยหาได้เฉพาะในหนังสือพบเห็นด้วยจำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 57.30 และไม่เห็นด้วยจำนวน 162 คนคิดเป็นร้อยละ 42.70 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}=1.57$, S.D.=.495) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภัศร วิเศษประภา (2559) ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความตั้งใจซื้อดูยางอนามัยบน ช่องทางออนไลน์ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ที่แตกต่างกัน มีความตั้งใจซื้อดูยางอนามัยบน ช่องทางออนไลน์ของประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.01 กล่าวคือผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นเพศชาย มีความตั้งใจซื้อดูยางอนามัยบนช่องทางออนไลน์ มากกว่าผู้ที่เป็นเพศหญิง ซึ่งมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.325 สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุทัยวรรณ โคกตาทอง (2559) สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ (2559) ผลการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของเด็กชาย พบว่า ความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การดื่มสุรา และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปราโมทย์ วงสวัสดิ์ (2561) ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ดูยางอนามัย ได้แก่ ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้ความสามารถตนเองในการป้องกันการตั้งครรภ์และโรคเอดส์ ยากรู้ยากลองต่อการมีเพศสัมพันธ์ การอยู่กับแฟนตามลำพัง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดลพร ปันทะวงศ์ (2560) ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุไม่เกิน 20 ปี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีสถานภาพโสด มีรายได้ระหว่าง 3,001 - 5,000 บาท และอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา และพบว่าส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับชายหรือหญิงคนรัก โดยมีเพศสัมพันธ์มากกว่า 1 ครั้งใน 1 สัปดาห์ซึ่งมีการใช้ดูยางอนามัยเป็นบางครั้ง (มีเพศสัมพันธ์ 10 ครั้ง ใช้ดูยางอนามัยน้อยกว่า 5 ครั้ง) มีการตัดสินใจด้วยตนเองว่าจะใช้หรือไม่ใช้ดูยางอนามัย ส่วนใหญ่นิยมซื้อดูยางอนามัยจากร้านสะดวกซื้อ มีการอ่านฉลากบรรจุภัณฑ์ดูยางอนามัยทุกครั้งโดยเห็นว่าดูยางอนามัยมีประโยชน์ในการป้องกันการตั้งครรภ์ และป้องกันการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ และได้รับข้อมูลข่าวสารการใช้ดูยางอนามัยจาก โทรทัศน์และหนังสือพิมพ์

2. เพื่อเปรียบเทียบเพศที่มีความรู้ความเข้าใจการใช้ดูยางอนามัยประชาชนในเทศบาลนครภูเก็ต พบว่า ประชาชนเพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจสูงกว่าเพศชาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ (2563) นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีอายุมาก ผลการเรียนรู้เฉลี่ยน้อย มีการพูดคุยเรื่องเพศกับครอบครัว และความสนใจในการพูดคุยเรื่องเพศมาก ได้รับอิทธิพลของเพื่อนมาก และมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ดูยางอนามัยมาก จะมีโอกาสใช้ดูยางอนามัยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริพร ภิชัย (2564) รูปแบบกิจกรรมฝึกทักษะการสร้างเสริมความรู้ด้านสุขภาพ เรื่องเอชไอวีและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมการใช้ดูยางอนามัย ในกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชน ประกอบด้วยกิจกรรมฝึกทักษะ 5 กิจกรรม ได้แก่ ทักษะการเข้าถึง ทักษะการสร้างความรู้ความเข้าใจ ทักษะการได้ถาม ทักษะการตัดสินใจ และทักษะการนำไปใช้

โดยใช้กลวิธีต่างๆ คือ เทคนิคการใช้ภาพ ใช้เครื่องมือตรวจสอบและบันทึกคะแนน เทคนิคการสอนกลับการแสดง เพื่อให้ตรวจสอบ การสร้างบรรยากาศให้เกิดความกล้าที่จะถาม การตรวจสอบตามรายการ และการใช้คำถามสำคัญ 3 ข้อ โดยหลังเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาทักษะการสร้างเสริมความรอบรู้ด้านสุขภาพ เรื่องเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัย ในกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชน กลุ่มเป้าหมายมีคะแนนเฉลี่ยความรอบรู้ด้านสุขภาพ เรื่องเอชไอวีและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เพิ่มขึ้นจาก 132.63 คะแนน เป็น 155.58 คะแนน สอดคล้องกับงานวิจัยของ กันยา มหาหงส์ (2563) นักศึกษาชายส่วนใหญ่มีระดับความรอบรู้ด้านสุขภาพเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยในภาพรวมอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 75.39 สอดคล้องกับงานวิจัยของ กันยา มหาหงษ์ ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศ ชายหลังได้รับ โปรแกรมความเชื่อด้านสุขภาพสูงกว่าก่อนได้รับโปรแกรมความเชื่อด้าน สุขภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ ค่าเฉลี่ยของคะแนน ความตั้งใจในการใช้ ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศชาย กลุ่มที่ได้รับโปรแกรม ความเชื่อด้านสุขภาพ สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับความรู้ตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทวิทย์ สุจริตซ์ (2560) ระดับการศึกษา ความรู้เรื่องโรคเอดส์และการใช้ถุงยางอนามัย ความสะดวกในการ เข้าถึงถุงยางอนามัย และอิทธิพลจากเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มประชากรอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น กลุ่มวัยรุ่น นักศึกษา แรงงานข้ามชาติ หรือกลุ่มชายรักชาย เพื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประชาชนทั่วไป และเพิ่มความหลากหลายของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา
2. ควรศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย เช่น ระดับการศึกษา รายได้ อิทธิพลของสื่อสังคม หรือการเข้าถึงบริการสุขภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมากยิ่งขึ้น
3. ควรใช้วิธีวิจัยแบบผสม (Mixed Methods) เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการสนทนา กลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อให้เข้าใจเจตคติ พฤติกรรม และอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการใช้ถุงยาง อนามัยในมิติต่าง ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กันยา มหาหงส์. (2559). ความสัมพันธ์ระหว่างความรอบรู้ด้านสุขภาพกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนชาย ในสถานศึกษาแห่งหนึ่ง จังหวัดสุพรรณบุรี. *วารสารสุขภาพและการพยาบาล*, 37(3), 1
- ชัยชาญ บัวผัน. (2559). รายงานวิจัย เรื่อง ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มชายรักชายในเขตกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดลพร ปันทะวงศ์. (2560). รายงานวิจัย เรื่อง พฤติกรรมการซื้อและการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มวัยรุ่นในจังหวัดกรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- นันทิพย์ สุรรักษ์. (2560). ปัจจัยทำนายความสม่ำเสมอในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายในสถาบันอุดมศึกษา. จังหวัดชลบุรี. *วารสารพยาบาลสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา*, 32(3), 2
- ประภัสสร วิเศษภา. (2564). วิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อถุงยางอนามัยบนช่องทางออนไลน์ของประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปราโมทย์ วงสวัสดิ์. (2561). รายงานวิจัย เรื่อง การพัฒนาบทเรียนออนไลน์เรื่องเพศศึกษาและทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและการตั้งครรภ์ไม่พร้อมสำหรับนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พูลสุข เจนพานิชย์. (2559). ผลการรับรู้ภาวะในการดูแลตนเองของผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยโรคเอดส์. *วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย*, 25(2), 1.
- พูลสุข เจนพานิชย์ และสุจิตา มาสุธน. (2559). ปัจจัยทำนาย การใช้ถุงยางอนามัยของชายไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้น 4 กลุ่ม เขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย*, 26(1), 11-24.
- วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์. (2559). ประสิทธิผลของโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย. *วารสารบัณฑิตมหาวิทยาลัยนเรศวร*, (21)3, 1
- วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์. (2563). โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการใช้สารเสพติดในกลุ่มเยาวชน. *วารสารสภาการพยาบาล* 2554; 26 (2) 100-114
- สิริพร ภิชัยทิพย์. (2564). การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเสริมสร้างความรู้รอบด้านสุขภาพเรื่องเอชไอวีและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชน. *วารสารโรคเอดส์*, 33(3), 1
- อุทัยวรรณ โคกตาทอง (2559) . รายงานวิจัย เรื่อง การสำรวจความคิดเห็นของเยาวชนต่อพฤติกรรมทางเพศของเด็กและเยาวชนในเขตสาธารณสุขที่ 4 และ 5. กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข.